

Arrest

**nr. 78 148 van 27 maart 2012
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 30 december 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 november 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 10 januari 2012 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 20 februari 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 maart 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat LAFORCE loco advocaat E. VAN DIJK en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 12 maart 2007 het Rijk binnen en diende op 27 april 2009 een asielaanvraag in. Op 30 november 2011 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Pakistaanse nationaliteit te bezitten en van origine Pashtu te zijn, afkomstig uit Khattak, Nowshera in de NWFP (huidige Khyber Pakhtunkhwa). U bent een soennitische moslim. U verliet Pakistan in februari 2007 en diende hier op 12 maart 2007 een eerste asielaanvraag in. U vreesde vervolging door extremistische moslims wegens een valse beschuldiging zich te hebben bekeerd tot het christendom en andere moslims te hebben willen bekeren. Dit als gevolg van het feit dat u uw schoonbroer M. B. (...), die banden had met de extremistische partij "Jamaat-e-Islami", ervan had beschuldigd zijn echtgenote (de zus van uw echtgenote) te hebben vermoord. Gezien uw schoonbroer goede banden had met een van de leiders van "Jel" besloten zij u valselijk van bekering tot het christendom te beschuldigen, om zo te verhinderen dat u tegen uw schoonbroer zou getuigen. Na uw vertrek werd uw schoonbroer op borgtocht vrijgelaten. Op 1 oktober 2007 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing van weigering van de vluchtelingen- en de subsidiaire beschermingsstatus, omdat uw problemen het lokale niveau niet overstegen en omdat zij ongeloofwaardig waren. U diende beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) die op 14 januari 2008 de weigeringsbeslissing van het CGVS bevestigde. Uw beroep bij de Raad van State werd eveneens afgewezen op 27 februari 2008. U keerde niet naar Pakistan terug. U diende hier op 27 april 2009 een tweede asielaanvraag in, gebaseerd op dezelfde asielmotieven. U had na contact met uw echtgenote vernomen dat u nog steeds gezocht wordt door uw schoonbroer en zijn kompanen van de "Jel". Uw echtgenote had in maart 2009 een persconferentie georganiseerd waarin zij uw terugkeer vroeg en aangaf dat uw zogenaamde bekering tot het christendom lasterlijke propaganda was. In diverse kranten waren berichten verschenen waarin u als niet-moslim werd verklaard. Uw advocaat diende intussen een klacht in bij de rechtbank tegen uw belagers. U vroeg uw gezin voor hun veiligheid te verhuizen, maar na enkele maanden keerden zij naar het dorp terug. U legde volgende nieuwe documenten voor ter staving van uw tweede asielaanvraag: een brief gericht aan uw advocaat en zijn antwoord, een brief van de "nazim" (dorpshoofd) van de "union council", een klacht ingediend door uw echtgenote, een document met aanstelling van een advocaat door uw echtgenote dd. 10/03/2009, een "order sheet", een aanvraag tot borg en tot annulatie van arrestatiebevelen, verschillende originele krantenartikels, en een enveloppe. Na het gehoor bezorgde u het CGVS nog een kopie van uw Pakistaanse identiteitskaart.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er onvoldoende in bent geslaagd aannemelijk te maken bij een eventuele terugkeer naar Pakistan vervolging te hoeven vrezen zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals voorzien in de definitie van 1 subsidiaire bescherming. Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u uw tweede asielaanvraag baseert op dezelfde asielmotieven die u al eerder aanhaalde, terwijl uit de beslissing van het CGVS inzake uw eerste asielaanvraag is gebleken dat er ernstige twijfels zijn rond de geloofwaardigheid van uw asielrelaas, en dat bovendien geoordeeld werd dat uw problemen het lokale niveau niet overstegen. De weigeringsbeslissing werd in beroep bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Gezien u uw tweede asielaanvraag nog steeds baseert op dezelfde asielmotieven kan ook aan deze nieuwe asielaanvraag geen positief gevolg worden gegeven. U legde als nieuwe elementen documenten voor die uw eerder aangehaalde vrees voor vervolging moeten ondersteunen. Om diverse redenen die hieronder worden vermeld volstaan deze documenten niet om de eerder genomen weigeringsbeslissing in positieve zin te wijzigen.

U legde een document voor dat een klacht blijkt te zijn door uw echtgenote tegen Q. A. L. (...) en uw schoonbroer M. B. (...) (CGVS p. 3). U stelde dat zij tegen hen klacht indiende bij de rechtbank omdat de politie geen "FIR" (First Information Report) wou opstellen. U bleek echter zelf niet goed te weten wanneer uw echtgenote en advocaat naar de rechtbank waren gestapt, en moest de datum hiervan zelf opzoeken in het document (CGVS p. 2-3). U stelde dat dit document een "istighasa" ("private complaint") betreft, die zoals uit bijgevoegde informatie blijkt inderdaad rechtstreeks bij de rechtbank moet worden ingediend (CGVS p. 9). Echter blijkt ook uit de bijgevoegde informatie dat een "istighasa", om rechtsgeldig te zijn, gepaard moet gaan met twee getuigenverklaringen, terwijl nergens in het door u voorgelegde document getuigenverklaringen te vinden zijn. De "istighasa" voldoet dus niet aan de vormvereisten, waardoor het weinig aannemelijk is dat de rechtbank deze klacht zal aangenomen hebben. U legde nog een "order sheet" voor, waarin de verschillende juridische stappen in deze zaak opgesomd worden. Gezien echter weinig aannemelijk is dat de "istighasa" door de rechtbank zal zijn

aangenomen (de klacht voldoet immers niet aan de vormvereisten), is het zeer twijfelachtig dat er in deze zaak door de rechtbank een "order sheet" zou zijn opgesteld, wat immers wijst op verdere opvolging door de rechtbank van deze klacht. In de "order sheet" is trouwens nergens sprake van de getuigenverklaringen vereist voor het registreren van een "istighasa". Dat u weinig weet over de inhoud van de klacht en de opvolging ervan blijkt nog uit volgende vaststellingen. U stelde dat de klacht enkel tegen Q. A. L. (...) was ingediend, terwijl uit het bijgevoegde document blijkt dat ze ook gericht is tegen uw schoonbroer M. B. (...) (CGVS p. 3). Nochtans werd de vraag herhaald of de klacht enkel tegen Q. A. L. (...) was gericht, waarbij u bevestigend antwoordde. Dat u niet blijkt te weten dat ook uw schoonbroer M. B. (...) beschuldigd wordt is merkwaardig. Verdere zaken in uw verklaringen stroken evenmin met de inhoud van de documenten: u beweerde dat uw echtgenote pas naar de rechtbank stapte omdat ze bij de politie geen gehoor vond (CGVS p. 4). Echter, u stelde dat ze op 17 of 18 maart 2009 naar de politie stapte, terwijl uit het voorgelegde document blijkt dat de klacht bij de rechtbank dateert van 10 maart 2009.

U bent trouwens niet op de hoogte van de inhoud van de strafartikels waarnaar wordt verwezen in de klacht door uw echtgenote (CGVS p. 9). Hoewel u beweert dat u de "order sheet" las heeft u er geen idee van wanneer de beschuldigten vermeld in de klacht ingediend door uw echtgenote gearresteerd werden, of hoe lang ze vastzaten, en weet u niet wanneer ze op borgtocht werden vrijgelaten (CGVS p. 10). Wat er nadien gebeurde weet u evenmin: u bevestigde dat de zaak verdaagd werd naar 14 mei 2009 maar weet niet wat er toen gebeurd is (CGVS p. 11). U beweerde dat "de zaak misschien ingetrokken is", maar was daar helemaal niet zeker van, ondanks het feit dat u kort voor het gehoor nog contact had met uw echtgenote. Bovendien blijkt dat u na maart 2009 geen contact meer opnam met uw advocaat, zodat u op het moment van het gehoor op het CGVS (november 2009) geen verder nieuws meer had over het verdere verloop van deze klacht ingediend bij de rechtbank (CGVS p. 3). Uw enige verklaring hiervoor, uw echtgenote zou van de advocaat vernomen hebben dat hij de zaak verder zou opvolgen, is niet afdoende als reden waarom u zelf geen pogingen ondernam om vanuit België deze advocaat te contacteren (CGVS p. 3). De laatste informatie die u over de zaak heeft dateert van april 2009, meer dan een half jaar voor het gehoor op het CGVS. Bovendien voegde u eraan toe dat ook uw echtgenote geen verder nieuws had, zodat men zich nog meer kan afvragen waarom u zelf geen pogingen meer ondernam uw advocaat te contacteren. Dit getuigt dan ook van bijzonder weinig interesse in het verdere verloop van uw problemen in Pakistan. Van de overige hiermee in verband staande documenten (aanvraag tot borg en annulatie van arrestatiebevelen) kan gezien deze opmerkingen de authenticiteit eveneens worden betwijfeld.

Verder vermeldde u dat uw echtgenote na uw vertrek uit Pakistan een persconferentie hield waarin ze een oproep deed aan uw vijanden om de valse beschuldigingen tegen u te laten varen (CGVS p. 2). Als bewijs hiervan legt u diverse krantenartikels voor. Na deze persconferentie zou uw gezin hebben moeten onderduiken, omdat er nog meer risico voor hen bestond. Het is in die zin dan ook merkwaardig dat zij na een tweetal maanden elders te hebben verbleven toch terug zijn gekeerd naar uw dorp, dat zij nochtans eerder waren ontvlucht uit vrees voor represailles door uw schoonbroer en extremistische moslims (CGVS p. 4). De ernst van hun vrees voor vervolging komt hierdoor dan ook in het gedrang. Dient hierbij ook te worden vermeld dat sowieso krantenartikels geen objectieve bewijsstukken zijn.

Tevens rijst de vraag waarom uw echtgenote een persconferentie zou geven waarin zij zelf aanhaalt dat u ervan beschuldigd wordt niet alleen zich te hebben bekeerd tot het christendom, maar ook andere moslims te hebben proberen bekeren. Door dergelijke zaken publiek te maken in diverse Pakistaanse kranten riskeerde ze immers niet alleen voor uzelf problemen te veroorzaken, maar ook in het vizier te komen van andere extremistische moslims. Hierbij dient ook te worden vermeld dat deze persconferentie pas gehouden werd in maart 2009, dus lang nadat u Pakistan verlaten had, en dat bovendien op dat moment uw eerste asielprocedure al was afgesloten in februari 2008. Het vermoeden bestaat dan ook dat deze persconferentie werd gehouden met het oog op het indienen van een nieuwe asielaanvraag in België. U legde als bewijs van uw vrees bij terugkeer naar Pakistan nog krantenartikels voor met reacties op deze persconferentie: u zou door verschillende personen als niet-moslim verklaard zijn, ook omdat u in een niet-islamitisch land verblijft (CGVS p. 2). Vooreerst geldt de algemene opmerking rond de betrouwbaarheid en objectiviteit van krantenartikels. Daarnaast valt op dat deze reacties niet uitgaan van concrete personen of organisaties, maar dat zij zeer algemeen vermelden de "ulema" (gemeenschap van moslims) of "religious" of "islamic organisations". Deze reacties kunnen

dus van eender wie uitgaan en zijn onvoldoende als bewijs van uw verklaring door extremistische moslims te zullen worden geïnviseerd.

De overige voorgelegde documenten zijn niet van die aard dat zij de geloofwaardigheid van uw vrees voor vervolging kunnen bevestigen. Van uw identiteitskaart legde u slechts een fotokopie voor, terwijl van een fotokopie de echtheid niet is gegarandeerd. Bovendien is het merkwaardig dat u er na het gehoor op het CGVS tijdens uw tweede asielaanvraag wel in slaagt deze voor te leggen, terwijl u tijdens uw eerste asielaanvraag stelde de (originele) identiteitskaart niet meer te hebben omdat u die aan de smokkelaar had afgegeven (CGVS 22/08/2007 p. 14, 16). Hoe u dan toch aan een kopie van uw identiteitskaart geraakte is onduidelijk, te meer tijdens de eerste asielaanvraag werd gevraagd of u thuis nog een kopie had en u ontkennend antwoordde (CGVS 22/08/2007 p. 16). De herkomst van deze fotokopie is dan ook onduidelijk, waardoor de authenticiteit van het document twijfelachtig is. De brief die u ontving van de "nazim" van uw "union council" en waarin hij uw problemen bevestigt en de raad geeft niet terug te keren, is evenmin voldoende om de beslissing in positieve zin te wijzigen. Het gaat namelijk om een privédocument dat een gesolliciteerd karakter vertoont, en is allerminst een objectief bewijsstuk van uw problemen.

Uit wat voorafgaat dient dan ook te worden vastgesteld dat u onvoldoende aannemelijk maakte bij een terugkeer naar Pakistan een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie.

Wat betreft het luik Subsidiare bescherming moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal erkent dat er een algemene onveiligheidssituatie is ondermeer in uw regio van herkomst, Kyber Pashtunkwa, doch uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd blijkt duidelijk dat er geen sprake is van een gewapend conflict over gans Pakistan. In uw hoofde is er dan ook geen enkel aanwijzing waarom u niet elders in Pakistan kunt verblijven en waarom het intern vluchtalternatief niet op u van toepassing zou zijn.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. Verzoeker voert in een eerste en enig middel de schending aan van de materiële motiveringsplicht en het algemeen zorgvuldigheidsbeginsel en een schending van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.3. Aangezien verzoeker de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert en aldus de beoordeling van de aangehaalde feiten door de commissaris-generaal betwist, zal het middel vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

3. Nopens de status van vluchteling

3.1. Verzoeker diende een tweede asielaanvraag in waarbij hij volhardt in de motieven van de eerste asielaanvraag. De Raad benadrukt dat hij te dezen niet bevoegd is om zich in beroep uit te spreken over de beslissing genomen in het kader van de eerste asielaanvraag die werd aangevochten met de in de Belgische wetgeving bepaalde rechtsmiddelen. De bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is in onderhavige procedure beperkt tot de beoordeling van de in de tweede asielaanvraag aangehaalde nieuwe feiten behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat

van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen, zou hebben voorgelegen, en op voorwaarde dat het bewijselement niet kon worden voorgelegd in een vorige procedure.

3.2. Verzoeker meent dat hij nieuwe elementen aanbrengt die zijn asielrelaas kunnen aantonen. Hij herhaalt dat hij na de moord op zijn schoonzus valselijk beschuldigd werd van bekering tot het Christendom *“Dit alles, omwille van het feit dat hij zou kunnen getuigen tegen zijn schoonbroer de moordenaar van de zus van zijn echtgenote. Die persoon is tevens lid van de Jamaat Islam partij en heeft bijgevolg veel kennissen die hem via politieke kunstgrepen kunnen helpen ontsnappen aan enige vervolgingen. In de stukkenbundel kunnen de procesdocumenten worden teruggevonden waaruit blijkt dat de partijleden van de schoonbroer van verzoeker hem beschermden, Daarnaast kunnen (een) krantenartikels worden teruggevonden waaruit duidelijk blijkt dat verzoeker wordt gevisieerd”*.

3.3. Verzoeker legt ter terechtzitting de originelen voor van de stukken 3-4 en 5 waarvan fotokopieën werden toegevoegd aan het verzoekschrift maar waarbij geen nadere toelichting wordt gegeven tenzij *“Om de situatie te stoppen heeft zijn vrouw in maart 2009 getracht om haar echtgenoot de mogelijkheid te geven om terug te keren. Aangezien dit niet de gewenste effecten had heeft zij een advocaat ingeschakeld die haar zou helpen (stuk 3 t.e.m. 13)”*. De stukken 6 tot en met 13 betreffen stukken die in de bestreden beslissing reeds werden besproken en waarvan verzoeker de motieven niet weerlegt.

3.4. Verzoeker gaat eraan voorbij dat documenten enkel een ondersteunende werking hebben, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Zulks klemmt des te meer in voorliggend geval, daar verzoeker niet weet te overtuigen op grond van overredende verklaringen. Vooreerst dient te worden herhaald dat verzoeker niet heeft aannemelijk gemaakt dat hij vervolgd wordt op verdenking van bekering tot het Christendom. Er kan dan ook niet worden ingezien op welke grond er al zou kunnen worden vermoed dat verzoeker zich bekeerde. Bovendien, ook al zou verzoeker omwille van familieproblemen onterecht worden verweten zich te hebben bekeerd, louter om hem het zwijgen op te leggen en omwille van zijn zakenrelatie met twee christenen, dan nog kan niet worden ingezien dat verzoeker die zich getrouwd aan zijn islam voorschriften houdt van bekering wordt verweten. Immers uit het administratief dossier en het verzoekschrift blijkt niet dat verzoeker werd verboden zijn moslimreligie uit te oefenen. Integendeel ter terechtzitting bevestigt verzoeker dat hij niet is bekeerd, dat hij een gelovig moslim is, zich houdt aan de plichtplegingen van zijn geloof en dat hij ook zijn kinderen hun geloofsplichten laat vervullen. Daarbij geeft verzoeker een bijzonder onvolledig beeld van de situatie. Verzoeker was immers werkzaam in het onderwijsdepartement en nadien boekhouder in een Islam Public school. Er kan dan ook verondersteld worden dat verzoeker een brede sociale kring heeft die hem kunnen ondersteunen. Verzoekers asielrelaas is geheel gesteund op een kwalijke schoonbroer die een -niet bewezen noch aannemelijk gemaakte- moord pleegde op zijn zus. Hij licht niet toe waarom deze moord niet werd onderzocht nu zijn zus volgens zijn -niet geobjectiveerde- beweringen duidelijk gedood werd door een kogel. Daargelaten dat verzoeker geen moord aantoonde, noch een vermoorde (schoon)zus, kan niet overtuigen dat een moordonderzoek enkel door verzoeker zou kunnen worden tegengehouden of bevorderd wanneer zoals verzoeker beweert ook het dorp protesteerde en de politie hierdoor een FIR opstelde. Aangezien verzoeker de aanleiding van de problemen niet aannemelijk maakt, kan ook geen geloof worden gehecht aan de gevolgen ervan. Ten slotte ook al zou verzoeker in een slecht daglicht komen te staan van een radicale moslim groepering, dan kan hij de verwijten ondergraven door zich publiek te bevestigen als moslim -zoals hij immers beweert te doen- op eenvoudige dagelijkse wijze en ondersteund door zijn sociale gemeenschap. Er kan dan ook niet worden ingezien waarom verzoeker niet kan terugkeren naar Pakistan.

3.5. Verzoeker legt talrijke krantenartikels neer maar maakt geen onderscheid tussen journalistieke opiniestukken en persoonlijke, dus subjectieve feitenvoorstellingen in een krant die door derden worden aangebracht. Het is een feit van algemene bekendheid dat kranten niet gekant zijn tegen de publicatie van artikels tegen betaling, en hun bewijswaarde bijgevolg bijzonder relatief is. De algehele geloofswaarde van de aangebrachte stukken wordt bovendien aangetast nu door verzoeker klaarblijkelijk

onbetrouwbare stukken worden neergelegd. Zo voldoet de neergelegde 'istighasa' niet aan de vormvereisten. Verweerder stelt terecht dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan bijlage – in tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt – zich wel degelijk in het administratief dossier bevindt (cf. antwoorddocument pak2006-024w in de map 'Landeninformatie') blijkt dat het door verzoeker bijgebrachte cruciale stuk ('istighasa') vormelijk niét overeenstemt met wat gangbaar is in Pakistan. Indien kan verbazen dat verzoeker niet concreet werd ingelicht door zijn echtgenote of advocaat, dan is geheel uitgesloten dat de rechtbank hun eigen procedures niet volgen. Immers ook in de "Form A" en de "order sheet" wordt geen melding gedaan van de getuigenverklaringen vereist voor het registreren van een "istighasa". Ten slotte daargelaten de bewijswaarde van deze *order sheet*, blijken hieruit talkrijke instructies en beschermingsmaatregelen die verzoeker niet nader toelicht en wijst verweerder er ten slotte terecht op dat de zaak verder zou worden behandeld op 14 mei 2009 en verzoeker na bijna drie jaar geen actualisering bijbrengt. Volledigheidshalve kan er nog op worden gewezen dat de christelijke gemeenschap in Pakistan, die zoals blijkt uit de door verzoeker neergelegde informatie nauwgezet over hun situatie rapporteren, geen melding maken van verzoekers situatie terwijl dit hen rechtstreeks aanbelangt. Immers indien verzoeker bekeerd zou zijn dan had hij medewerking van de christelijke gemeenschap nodig, wat ook de partij "*Jamaat-e-Islami*" niet zou hebben ontgaan. De Raad sluit zich voor het overige aan op de pertinente opmerkingen in de bestreden beslissing aangaande de neergelegde stukken.

3.6. Aangezien verzoeker geen christen is, noch aantoont dat hij als zodanig wordt aanzien, is de situatie van de christenen in Pakistan niet relevant, te meer nu verzoeker ook geen beroep heeft gedaan op de steun van de christelijke gemeenschap in Pakistan en hij geen band -tenzij een onbewezen beweerde zakelijke band- met deze geloofsgroep aantoont. Verzoekers asielaanvraag is een aaneenschakeling van loutere beweringen gesteund door documenten opgemaakt voor onderhavige procedure en waarvan de bewijswaarde niet wordt aangetoond. Het volstaat niet te verwijzen naar de algemene situatie in het land van herkomst en algemene rapporten dienaangaande om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr.121.481; RvS 18 december 2004, nr. 138.480; RvS 18 december 2009 nr. 5146).

3.7. Verzoeker legt ter terechtzitting een paspoort neer dat hij in Brussel verkreeg op de Pakistaanse ambassade. Verzoekers identiteit wordt niet betwist.

4. Verzoeker voert aan "*30.11.2009 verkreeg verzoeker de negatieve beslissing van die aanvraag. Dit is bijna twee jaar na het indienen van de aanvraag. Bijgevolg is er sprake van een schending van het beginsel van behoorlijk bestuur bij het nemen van de negatieve beslissing dd. 30.11.2011*".

4.1. Verzoeker toont niet aan hoe hij kan benadeeld zijn door de (lange) duur van de asielprocedure. Immers verzoeker genoot bescherming tegen -de beweerde maar niet aangetoonde- vervolging en hij werd langer in de mogelijkheid gesteld aanvullende stukken te verzamelen ter staving van zijn relaas. Derhalve en daargelaten dat de commissaris-generaal te dezen niet gebonden is door behandelingstermijnen die in een sanctie voorzien, wordt de schending van de redelijke termijn niet dienstig aangevoerd.

4.2. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). De commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Uit het administratief dossier blijkt verder dat verzoeker werd gehoord en tijdens het interview de mogelijkheid kreeg zijn asielmotieven uiteen te zetten, zijn argumenten kracht bij te zetten, nieuwe en/of aanvullende stukken kon neerleggen en zich kon laten bijstaan door een advocaat of door een andere persoon van zijn keuze, dit alles in aanwezigheid van een tolk. Verzoeker kreeg bovendien de kans om in zijn vragenlijst ook nog zelf alle belangrijke feiten en toelichtingen te geven. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is tewerk gegaan kan derhalve niet worden weerhouden.

4.3. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

5. Nopens de subsidiaire bescherming

5.1. Verzoeker meent in ondergeschikte orde in aanmerking te komen voor het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

5.2. Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit verzoekers verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

6. Ten slotte vraagt verzoeker de bestreden beslissingen te vernietigen *“omwille van de nieuwe elementen die werden neergelegd”*. De Raad stelt vast dat gelet op wat voorafgaat de commissaris-generaal terecht tot de ongegrondheid van de asielaanvragen heeft besloten. Verzoeker maakt geenszins aannemelijk dat verder onderzoek noodzakelijk zou zijn, temeer nu hij niet aantoont dat de gegrondheid van zijn asielmotieven onvoldoende werd onderzocht noch zelf ernstige elementen aanvoert waaruit kan blijken dat verder onderzoek noodzakelijk is.

6.1. Het aangehaalde middel is ongegrond.

7. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig maart tweeduizend en twaalf door:

mevr. K. DECLERCK, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK